

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 5. julija 2018*

„Predhodno odločanje – Uredba (EU) št. 604/2013 – Določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države – Členi 17, 18, 23 in 24 – Prejšnji postopek za mednarodno zaščito, ki poteka v državi članici – Nova prošnja v drugi državi članici – Nevložitev zahteve za ponovni sprejem v za to določenih rokih – Predaja zadevne osebe zaradi kazenskega pregona“

Zadeva C-213/17

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (sodišče v Haagu, kraj zasedanja v Amsterdamu, Nizozemska) z odločbo z dne 20. aprila 2017, ki je na Sodišče prispela 25. aprila 2017, v postopku

X

proti

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi L. Bay Larsen (poročevalec), predsednik senata, J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby in M. Vilaras, sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 1. februarja 2018,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za X I. J. M. Oomen in F. L. M. van Haren, advocaten,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree, M. L. Noort in J. Langer, agenti,
- za nemško vlado T. Henze in R. Kanitz, agenta,
- za madžarsko vlado M. Z. Fehér, G. Koós in G. Tornyai, agenti,
- za Evropsko komisijo M. Condou-Durande in G. Wils, agenta,

* Jezik postopka: nizozemščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 13. junija 2018

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 17(1), člena 18(2), člena 23(3) in člena 24 Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31, v nadaljevanju: Uredba Dublin III).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med osebo X, pakistanskim državljanom, in Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (državni sekretar za varnost in pravosodje, Nizozemska, v nadaljevanju: državni sekretar) glede odločb, s katerimi je državni sekretar odredil predajo osebe X Italiji, ji naložil, naj nemudoma zapusti Nizozemsko, in zavrnil prošnjo za izdajo dovoljenja za začasno prebivanje, ki jo je oseba X vložila s sklicevanjem na pravico do azila.

Pravni okvir

Uredba št. 1560/2003

- 3 Priloga II k Uredbi Komisije (ES) št. 1560/2003 z dne 2. septembra 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 o določitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 200), kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 118/2014 z dne 30. januarja 2014 (UL 2014, L 39, str. 1, v nadaljevanju: Uredba št. 1560/2003), vsebuje sezname dokazov in posrednih dokazov, ki se upoštevajo pri uporabi Uredbe Dublin III.
- 4 Priloga III k tej uredbi vsebuje „[s]tandardni obrazec zahtevkov za ponovni sprejem“.

Uredba Dublin III

- 5 V uvodnih izjavah 4 in 5 Uredbe Dublin III je navedeno:
  - „(4) Sklepi iz Tampereja navajajo [...], da bi moral [skupni evropski azilni sistem] v kratkem času vključevati tudi jasen in izvedljiv način za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.
  - (5) Tak način bi moral temeljiti na objektivnih, poštenih merilih za zadevne države članice in osebe. Zlasti bi moral omogočati hitro določitev odgovorne države članice, da bi se zagotovil učinkovit dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite in ne bi bil ogrožen cilj hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito.“
- 6 Člen 17(1) te uredbe določa:

„Z odstopanjem od člena 3(1) se lahko vsaka država članica odloči, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo v njej vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe.

Država članica, ki se odloči, da bo prošnjo za mednarodno zaščito obravnavala v skladu s tem odstavkom, postane odgovorna država članica in prevzame obveznosti v zvezi s to odgovornostjo. [...]

[...]“

7 Člen 18 te uredbe določa:

„1. Odgovorna država članica po tej uredbi, je zavezana [...]:

[...]

(b) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti prosilca, katerega prošnja se obravnava in ki je podal prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;

(c) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je umaknila prošnjo, ki se obravnava, in podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;

(d) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnjo je zavrnila in ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje.

2. V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(a) in (b), odgovorna država članica obravnava ali dokonča obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je podal prosilec.

[...]

V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(d), v katerih je bila prošnja zavrnjena le na prvi stopnji, odgovorna država članica zagotovi, da zadevna oseba ima ali je imela možnost uporabe učinkovitega pravnega sredstva v skladu s členom 46 Direktive 2013/32/EU [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (UL 2013, L 180, str. 60)].“

8 Člen 23, od (1) do (3), iste uredbe določa:

„1. Kadar država članica, v kateri je oseba iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito, meni, da je v skladu s členom 20(5) in členom 18(1)(b), (c) ali (d) za obravnavanje prošnje pristojna druga država članica, lahko zahteva, da to osebo ponovno sprejme ta druga država članica.

2. Zahteva za ponovni sprejem zadevne osebe se poda čim hitreje oziroma v vsakem primeru v dveh mesecih od prejema zadetka Eurodac [...]

Če zahteva za ponovni sprejem temelji na dokazih, ki niso pridobljeni iz sistema Eurodac, se državi članici, na katero je zahteva naslovljena, pošlje v treh mesecih od datuma, ko je bila v smislu člena 20(2) vložena prošnja za mednarodno zaščito.

3. Kadar zahteva za ponovni sprejem ni podana v rokih iz odstavka 2, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila vložena nova prošnja.“

9 Člen 24 Uredbe Dublin III določa:

„1. Kadar država članica, na ozemlju katere oseba iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) prebiva brez dokumenta za prebivanje in v kateri ni bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito, meni, da je v skladu s členom 20(5) in členom 18(1)(b), (c) ali (d) za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, lahko zahteva, da zadevno osebo ponovno sprejme ta druga država članica.

[...]

5. Zahteva za ponovni sprejem prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) se oblikuje na podlagi standardnega obrazca in vključuje dokaze ali posredne okoliščine, kot so opisani v dveh seznamih iz člena 22(3), in/ali ustrezne elemente iz izjave osebe, ki organom države članice, na katero je zahteva naslovljena, omogočajo, da preveri, ali je odgovorna na podlagi meril, določenih v tej uredbi.

Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi in redno pregleduje dva seznama z navedbo ustreznih elementov dokazov in posrednih okoliščin v skladu z merili iz člena 22(3)(a) in (b) ter vzpostavi enotne pogoje za pripravo in predložitev zahtev za ponovni sprejem. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).“

10 Člen 25(1) te uredbe določa:

„Država članica, na katero je zahteva naslovljena, ustrezno preveri in sprejme odločbo o zahtevi po ponovnem sprejemu zadevne osebe čim prej in v nobenem primeru ne pozneje od enega meseca od datuma prejetja zahteve. Če zahteva temelji na podatkih, pridobljenih iz sistema Eurodac, se ta rok skrajša na dva tedna.“

Direktiva 2013/32

11 Člen 46(1) Direktive 2013/32 določa:

„Države članice zagotovijo, da [ima prosilec] pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem zoper:

(a) odločbo, izdano v zvezi z njegovo prošnjo za mednarodno zaščito [...].“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

12 Oseba X je na Nizozemskem prvo prošnjo za mednarodno zaščito vložila 23. marca 2011. Državni sekretar je to prošnjo zavrnil z odločbo z dne 5. septembra 2011. Pravni sredstvi, vloženi proti tej odločbi, sta pristojni sodišči pravnomočno zavrnila.

13 Oseba X je 4. junija 2014 na Nizozemskem vložila drugo prošnjo za mednarodno zaščito. Državni sekretar je to prošnjo zavrnil z odločbo z dne 11. junija 2014. Tožbo zoper to odločbo je Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (sodišče v Haagu, kraj zasedanja v Amsterdamu, Nizozemska) zavrnilo 7. julija 2014. Oseba X se je zoper to sodbo pritožila pri Raad van State (državni svet, Nizozemska).

14 Oseba X je 28. septembra 2014 zapustila Nizozemsko, kjer je bila preganjana zaradi kaznivega dejanja zoper spolno nedotakljivost.

15 23. oktobra 2014 je v Italiji vložila prošnjo za mednarodno zaščito.

- 16 Italijanski organi so 30. januarja 2015 v okviru izvrševanja evropskega naloga za prijetje osebo X predali nizozemskim organom zaradi izvedbe kazenskega pregona.
- 17 Ker je poizvedba v sistemu „Eurodac“ pokazala, da je oseba X vložila prošnjo za mednarodno zaščito v Italiji, je državni sekretar 5. marca 2015 od italijanskih organov zahteval, naj v skladu s členom 18(1)(b) in členom 23(2) Uredbe Dublin III ponovno sprejmejo osebo X.
- 18 Ker italijanski organi niso odgovorili na zahtevo za ponovni sprejem, je državni sekretar z odločbo z dne 24. marca 2015 odredil predajo osebe X Italiji in ji naložil, naj nemudoma zapusti Nizozemsko.
- 19 Italijanski organi so zahtevi za ponovni sprejem osebe X ugodili 30. marca 2015.
- 20 Oseba X je 1. aprila 2015 zoper odločbo z dne 24. marca 2015 o odreditvi njene predaje vložila tožbo in na sodnika, pristojnega za izdajo začasnih odredb, pri Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (sodišče v Haagu, kraj zasedanja v Amsterdamu) naslovila predlog za izdajo začasne odredbe. Z odločbo z dne 21. aprila 2015 je bilo temu predlogu za izdajo začasne odredbe ugodeno, tako da je bila državnemu sekretarju prepovedana predaja osebe X Italiji do poteka štiritedenskega roka od izdaje odločbe v zvezi z njeno tožbo.
- 21 Oseba X je 19. maja 2015 na Nizozemskem vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito. Državni sekretar je z odločbo z dne 21. maja 2015 to prošnjo zavrnil, ker je menil, da je bilo že ugotovljeno, da je bila Italijanska republika odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložila oseba X. Ta je zoper to odločbo vložila tožbo pri predložitvenem sodišču.
- 22 Raad van State (državni svet) je 7. avgusta 2015 zavrnil pritožbo, ki jo je vložila oseba X zoper sodbo Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (sodišče v Haagu, kraj zasedanja v Amsterdamu) z dne 7. julija 2014, s katero je bila zavrnjena druga prošnja za mednarodno zaščito, ki jo je vložila oseba X.
- 23 Oseba X je bila 30. novembra 2015 obveščena, da je bil kazenski postopek zoper njo ustavljen.
- 24 Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (sodišče v Haagu, kraj zasedanja v Amsterdamu) je v teh okoliščinah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je treba člen 23(3) [Uredbe Dublin III] razlagati tako, da je postala Italijanska republika odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je 23. oktobra 2014 v tej državi vložila tožeča stranka, čeprav je bila Kraljevina Nizozemska zaradi prošenj za mednarodno zaščito [...], ki sta bili na Nizozemskem vloženi pred tem in od katerih se je nazadnje vložena prošnja takrat na Nizozemskem še obravnavala, ker [Raad van State (državni svet)] še ni odločil o pritožbi, ki jo je vložila tožeča stranka zoper sodbo rechtbank z dne 7. julija 2014 [...], primarno odgovorna država članica?
  2. Ali iz člena 18(2) [Uredbe Dublin III] izhaja, da bi morali nizozemski organi po predložitvi zahteve za ponovni sprejem takoj prekiniti [obravnavanje] prošnje za mednarodno zaščito, ki je bilo na Nizozemskem še v teku, ko je bila 5. marca 2015 predložena ta zahteva, in ga po izteku roka iz člena 24 [te uredbe] z umikom ali spremembo predhodno izdane odločbe z dne 11. junija 2014, s katero je bila zavrnjena prošnja za azil z dne 4. junija 2014, ustaviti?
  3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen: ali se potem odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložila tožeča stranka, ker državni sekretar za varnost in pravosodje ni umaknil ali spremenil odločbe z dne 11. junija 2014, ni prenesla na Italijansko republiko, ampak je ostala pri nizozemskih organih?

4. Ali so nizozemski organi s tem, da niso sporočili, da [Raad van State (državni svet)] na Nizozemskem še obravnava pritožbo v drugem postopku za pridobitev azila, ravnali v nasprotju s svojo obveznostjo iz člena 24(5) [Uredbe Dublin III], v skladu s katero bi morali italijanskim organom predložiti informacije, ki bi jim omogočile, da preverijo, ali je njihova država odgovorna na podlagi meril, določenih v tej uredbi?
5. Če je odgovor na četrto vprašanje pritrdilen: ali ta kršitev obveznosti potem pomeni, da se zaradi tega odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je vložila tožeča stranka, ni prenesla na Italijansko republiko, ampak je ostala pri nizozemskih organih?
6. Če odgovornost ni ostala pri Kraljevini Nizozemski, ali bi morali nizozemski organi potem v zvezi z izročitvijo tožeče stranke s strani Italijanske republike Kraljevini Nizozemski v okviru kazenske zadeve, ki se je nanašala na tožečo stranko, na podlagi člena 17(1) [Uredbe Dublin III], z odstopanjem od člena 3(1) te uredbe, obravnavati prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo je tožeča stranka vložila v Italiji, in ali bi bilo zaradi tega pametno, da nizozemski organi ne bi uporabili pravice iz člena 24(1) [Uredbe Dublin III], na podlagi katere so od italijanskih organov zahtevali ponovni sprejem tožeče stranke?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 25 S prvim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 23(3) Uredbe Dublin III razlagati tako, da je država članica, v kateri je bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito, odgovorna za njeno obravnavanje, če ta država članica v roku, določenem v členu 23(2) te uredbe, ni podala zahteve za ponovni sprejem, pri čemer je bila, prvič, za obravnavanje prej vloženih prošenj za mednarodno zaščito odgovorna druga država članica in, drugič, je v zadnjenavedeni državi članici pritožbeni postopek zoper odločbo o zavrnitvi ene od teh prošenj po izteku teh rokov še vedno potekal.
- 26 Da bi odgovorili na to vprašanje, je treba upoštevati ne le besedilo te določbe, ampak tudi okvir in splošno sistematiko ureditve, v katerega je ta določba umeščena, in cilje, ki se jih želi z njo doseči.
- 27 Področje uporabe postopka za ponovni sprejem je opredeljeno v členih 23 in 24 Uredbe Dublin III. Iz člena 23(1) te uredbe izhaja, da se ta postopek med drugim uporablja za osebe, na katere se nanaša člen 18(1)(d) te uredbe (glej v tem smislu sklep z dne 5. aprila 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, točki 26 in 27, ter sodbo z dne 25. januarja 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, točki 42 in 43).
- 28 Zadnjenavedena določba se med drugim nanaša na državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnja za mednarodno zaščito je bila zavrnjena in je vložila novo prošnjo v drugi državi članici.
- 29 Iz člena 18(2) Uredbe Dublin III izhaja, da člen 18(1)(d) te uredbe med drugim zajema primere, v katerih „je bila prošnja zavrnjena le na prvi stopnji“.
- 30 Zakonodajalec Evropske unije je izrecno določil, da v takih primerih odgovorna država članica zagotovi, da zadevna oseba ima ali je imela možnost uporabe učinkovitega pravnega sredstva zoper to odločbo v skladu s členom 46 Direktive 2013/32.
- 31 Ker ta člen 46 določa pravico do pravnega sredstva zoper odločbo pristojnega organa, je treba šteti, da se člen 18(1)(d) Uredbe Dublin III med drugim nanaša na primere, v katerih je bila prošnja za mednarodno zaščito zavrnjena z odločbo tega organa, ki še ni postala pravnomočna.

- 32 Postopek ponovnega sprejema iz člena 23 Uredbe Dublin III se torej uporablja za državljana tretje države, ki je vložil novo prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici, medtem ko je bila pred tem v drugi državi članici vložena prošnja za mednarodno zaščito z odločbo pristojnega organa zavrtnjena, čeprav ta odločba zaradi pritožbenega postopka, ki poteka pred sodiščem zadnjenavedene države članice, še ni postala pravnomočna.
- 33 Zato so imeli v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, organi države članice, pri katerih je bila ta nova prošnja vložena, možnost, da na podlagi člena 23(1) te uredbe podajo zahtevo za ponovni sprejem zadevne osebe.
- 34 Vendar pa bi morali v skladu s členom 23(2) te uredbe to zahtevo podati čim hitreje oziroma v vsakem primeru v rokih, ki so določeni v tej določbi, saj take zahteve ni mogoče podati po izteku teh rokov (po analogiji glej sodbo z dne 26. julija 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, točka 67).
- 35 Iz besedila člena 23(3) Uredbe Dublin III, njene splošne sistematike in njenih ciljev izhaja, da se v primeru izteka teh rokov odgovornost po zakonu prenese na državo članico, v kateri je bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito (po analogiji glej sodbi z dne 26. julija 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, točka 61, in z dne 25. oktobra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, točka 30).
- 36 Tega prenosa odgovornosti ne preprečuje dejstvo, da je bila druga država članica odgovorna za obravnavanje prej vloženih prošenj za mednarodno zaščito in da je pritožbeni postopek zoper odločbo o zavrnitvi ene od teh prošenj pred sodiščem te države članice ob izteku teh rokov še potekal.
- 37 V zvezi s tem je treba poudariti, da je zakonodajalec Unije z natančno opredelitvijo učinkov izteka rokov iz člena 23(2) Uredbe Dublin III enopomensko določil, da zamude, ki jih je mogoče pripisati državi članici, v kateri je bila nova prošnja za mednarodno zaščito vložena, povzročijo prenos odgovornosti, pri čemer uporaba tega pravila ni omejena na nekatere posebne postopke za sprejem, poleg tega pa ta prenos odgovornosti zlasti ni odvisen od poteka postopkov, ki se nanašajo na prošnje za mednarodno zaščito, ki so bile prej vložene v drugi državi članici.
- 38 Ta rešitev sicer lahko vodi do tega, da država članica, v kateri je bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito, to prošnjo obravnava, čeprav se prošnja za mednarodno zaščito, ki jo je vložila ista oseba, v drugi državi članici še obravnava ali pa je bilo njeno obravnavanje že zaključeno.
- 39 Vendar je to posledica izbire zakonodajalca Unije, ker je na splošno določil tak prenos odgovornosti za primere, ko gre za postopke za ponovni sprejem, medtem ko področje uporabe teh postopkov, kot je razvidno iz člena 18(1), od (b) do (d), iste uredbe, med drugim zajema položaje, v katerih upravni ali sodni postopki v drugi državi članici še potekajo ali pa so se že zaključili.
- 40 Zato je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 23(3) Uredbe Dublin III razlagati tako, da je država članica, v kateri je bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito, odgovorna za njeno obravnavanje, če ta država članica v roku, določenem v členu 23(2) te uredbe, ni podala zahteve za ponovni sprejem, pri čemer je bila, prvič, za obravnavanje prej vloženih prošenj za mednarodno zaščito odgovorna druga država članica in, drugič, je v zadnjenavedeni državi članici pritožbeni postopek zoper odločbo o zavrnitvi ene od teh prošenj po izteku teh rokov še vedno potekal.

Drugo vprašanje

- 41 Z drugim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 18(2) Uredbe Dublin III razlagati tako, da mora država članica, ki poda zahtevo za ponovni sprejem državljana tretje države, ki je na njenem ozemlju brez dokumenta za prebivanje, prekiniti obravnavo pritožbe zoper odločbo o zavrnitvi prej vložene prošnje za mednarodno zaščito in v primeru, da država članica, na katero je zahteva naslovljena, tej zahtevi ugoti, pritožbeni postopek ustaviti.
- 42 Čeprav člen 18(2) Uredbe Dublin III določa različne obveznosti v zvezi z obravnavo prošenj za mednarodno zaščito, glede na fazo zadevnega postopka za mednarodno zaščito, je namen vseh teh obveznosti zagotoviti nadaljevanje postopka za mednarodno zaščito in ne nalagajo prekinitve ali zadržanja postopka v kateri koli državi članici.
- 43 Poleg tega nič v tej določbi ne kaže na to, da se obveznosti, ki jih vsebuje, nanašajo na državo članico, ki je dala zahtevo. Iz splošne sistematike člena 18 namreč izhaja, da se te obveznosti nanašajo na natančnejšo opredelitev postopka, ki ga je treba zagotoviti zadevni osebi po njeni predaji drugi državi članici.
- 44 Glede na zgoraj navedeno je treba člen 18(2) Uredbe Dublin III razlagati tako, da državi članici, ki poda zahtevo za ponovni sprejem državljana tretje države, ki je na njenem ozemlju brez dokumenta za prebivanje, ni treba prekiniti obravnave pritožbe zoper odločbo o zavrnitvi prej vložene prošnje za mednarodno zaščito in ji v primeru, da država članica, na katero je zahteva naslovljena, tej zahtevi ugoti, pritožbenega postopka ni treba ustaviti.

Tretje vprašanje

- 45 Ob upoštevanju odgovora na drugo vprašanje na tretje vprašanje ni treba odgovoriti.

Četrto vprašanje

- 46 S četrtem vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 24(5) Uredbe Dublin III razlagati tako, da mora v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, država članica, ki je podala zahtevo za ponovni sprejem na podlagi člena 24 te uredbe po tem, ko v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, pretečejo roki iz člena 23(2) te uredbe, obvestiti organe zadnjenavedene države članice, da zoper odločbo o zavrnitvi prej vložene prošnje za mednarodno zaščito teče pritožbeni postopek pred sodiščem države članice, ki je podala zahtevo.
- 47 Člen 24(5) Uredbe Dublin III določa, da se zahteva za ponovni sprejem poda na podlagi standardnega obrazca ter vključuje dokaze ali posredne okoliščine, kot so opisani na dveh seznamih iz člena 22(3) te uredbe, in/ali ustrezne elemente iz izjav zadevne osebe, ki organom države članice, na katero je zahteva naslovljena, omogočajo, da preveri, ali je odgovorna na podlagi meril, določenih v tej uredbi.
- 48 Iz besedila člena 24(5) te uredbe tako izhaja, da je obveznost posredovanja informacij, ki jo ima država članica, ki je podala zahtevo, omejena na elemente, ki državi članici, na katero je zahteva naslovljena, omogoča presojo njene odgovornosti.
- 49 Ta razlaga je podprta s splošno sistematiko Uredbe Dublin III, ker podaja zahteve za ponovni sprejem prispeva k določitvi odgovorne države članice in mora državi članici, na katero je zahteva naslovljena, omogočiti, da v skladu s členom 25(1) te uredbe opravi preverjanja, ki so potrebna za presojo njene odgovornosti.

- 50 Vendar je iz odgovorov na prvo in drugo vprašanje razvidno, da v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem odgovornost države članice, na katero je zahteva naslovljena, temelji na poteku rokov iz člena 23(2) navedene uredbe, okoliščina, da je bila zoper odločbo o zavrnitvi prej vložene prošnje za mednarodno zaščito pred sodiščem države članice, ki je podala zahtevo, vložena pritožba, ne vpliva na določitev odgovorne države članice.
- 51 Zato ni mogoče šteti, da bi informacije, ki so povezane s tako pritožbo, državi, na katero je zahteva naslovljena, omogočile presojo njene odgovornosti in jih torej na podlagi člena 24(5) iste uredbe ni nujno posredovati.
- 52 To ugotovitev potrjujeta seznama, omenjena v teh določbi, ki sta v Prilogi II k Uredbi št. 1560/2003, pa tudi standardni obrazec za zahteve za ponovni sprejem, ki je v Prilogi III k tej uredbi. Ta seznama in ta obrazec se namreč nikjer ne sklicujejo na pritožbene postopke zoper odločbe o zavrnitvi prej vloženih prošenj za mednarodno zaščito.
- 53 Zato je treba člen 24(5) Uredbe Dublin III razlagati tako, da v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, državi članici, ki je podala zahtevo za ponovni sprejem na podlagi člena 24 te uredbe po tem, ko v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, pretečejo roki iz člena 23(2) te uredbe, ni treba obvestiti organov zadnjenavedene države članice, da zoper odločbo o zavrnitvi prej vložene prošnje za mednarodno zaščito teče pritožbeni postopek pred sodiščem države članice, ki je podala zahtevo.

Peto vprašanje

- 54 Glede na vsebino odgovora na četrto vprašanje na peto vprašanje ni treba odgovoriti.

Šesto vprašanje

- 55 S šestim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 17(1) in člen 24 Uredbe Dublin III razlagati tako, da v položaju, kakršen je bil v postopku v glavni stvari na dan izdaje odločbe o predaji, v katerem je prosilca za mednarodno zaščito prva država članica v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje predala drugi državi članici in se ta prosilec nahaja na ozemlju zadnjenavedene države članice, v kateri ni vložil nove prošnje za mednarodno zaščito, ta druga država članica od prve države članice ne more uspešno zahtevati, naj ponovno sprejme tega prosilca, in mora obravnavati prošnjo, ki jo je ta vložil.
- 56 Člen 24(1) Uredbe Dublin III določa, da lahko država članica, med drugim, zahteva od druge države članice, naj ponovno sprejme osebo iz člena 18(1)(d) te uredbe, ki prebiva na njenem ozemlju brez dokumenta za prebivanje in tam ni vložila nove prošnje za mednarodno zaščito, če meni, da je v skladu s to določbo ta druga država članica odgovorna za obravnavanje prošnje.
- 57 Ker ta določba ne vsebuje nobene zahteve glede načina vstopa zadevne osebe na ozemlje države članice, ki je podala zahtevo, je treba ugotoviti, da zakonodajalec Unije podaje zahteve za ponovni sprejem ni pogojil z nobenim tovrstnim pogojem.
- 58 V tem okviru in glede na samostojnost postopkov, določenih v Uredbi Dublin III oziroma Okvirnem sklepu Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), ki imata različne cilje in se medsebojno ne moreta nadomestiti, zgolj okoliščina, da je bil vstop na ozemlje države članice, ki je podala zahtevo, posledica izvršitve evropskega naloga za prijetje, ne preprečuje podaje zahteve za ponovni sprejem.

- 59 Poleg tega bi nasprotna rešitev lahko države članice odvrčala od zahtev za predajo prosilca za mednarodno zaščito za namene kazenskega pregona, da bi se izognile temu, da bi se nanje prenesla odgovornost za obravnavanje njegove prošnje po koncu kazenskega postopka, kar bi spodbujalo nekaznovanost in škodilo učinkovitosti kazenskega pregona v zadevni državi članici.
- 60 Poleg tega iz besedila člena 17(1) Uredbe Dublin III izhaja, da ta določba vsaki državi članici omogoča odločitev, da bo obravnavala „prošnjo za mednarodno zaščito, ki [je] v njej [vložena]“, kar pomeni, da ta določba nima namena ali učinka, da bi državi članici omogočila odločitev, da bo obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito, ki ji ni bila predložena.
- 61 Ta razlaga je poleg tega skladna s ciljem te določbe, ki je ohranitev pristojnosti držav članic pri izvrševanju pravice do priznanja mednarodne zaščite (glej v tem smislu sodbi z dne 10. decembra 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, točka 57, ter z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, točka 53).
- 62 Ta določba zato v nobenem primeru ne more preprečiti podaje zahteve za ponovni sprejem v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem zadevna oseba ni vložila nove prošnje za mednarodno zaščito v državi članici, ki je podala zahtevo.
- 63 Glede na zgoraj navedeno je treba na šesto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 17(1) in člen 24 Uredbe Dublin III razlagati tako, da v položaju, kakršen je bil v postopku v glavni stvari na dan izdaje odločbe o predaji, v katerem je prosilca za mednarodno zaščito prva država članica v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje predala drugi državi članici in se ta prosilec nahaja na ozemlju zadnjenavedene države članice, v kateri ni vložil nove prošnje za mednarodno zaščito, ta druga država članica od prve države članice lahko zahteva, naj ponovno sprejme tega prosilca, in ji ni treba obravnavati prošnje, ki jo je ta vložil.

Stroški

- 64 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

- 1. Člen 23(3) Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva je treba razlagati tako, da je država članica, v kateri je bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito, odgovorna za njeno obravnavanje, če ta država članica v roku, določenem v členu 23(2) te uredbe, ni podala zahteve za ponovni sprejem, pri čemer je bila, prvič, za obravnavanje prej vloženih prošenj za mednarodno zaščito odgovorna druga država članica in, drugič, je v zadnjenavedeni državi članici pritožbeni postopek zoper odločbo o zavrnitvi ene od teh prošenj po izteku teh rokov še vedno potekal.**
- 2. Člen 18(2) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da državi članici, ki poda zahtevo za ponovni sprejem državljana tretje države, ki je na njenem ozemlju brez dokumenta za prebivanje, ni treba prekiniti obravnave pritožbe zoper odločbo o zavrnitvi prej vložene prošnje za mednarodno zaščito in ji v primeru, da država članica, na katero je zahteva naslovljena, tej zahtevi ugodi, pritožbenega postopka ni treba ustaviti.**

3. Člen 24(5) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, državi članici, ki je podala zahtevo za ponovni sprejem na podlagi člena 24 te uredbe po tem, ko v državi članici, na katero je zahteva naslovljena, pretečejo roki iz člena 23(2) te uredbe, ni treba obvestiti organov zadnjenavedene države članice, da zoper odločbo o zavrnitvi prej vložene prošnje za mednarodno zaščito teče pritožbeni postopek pred sodiščem države članice, ki je podala zahtevo.
4. Člen 17(1) in člen 24 Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da v položaju, kakršen je bil v postopku v glavni stvari na dan izdaje odločbe o predaji, v katerem je prosilca za mednarodno zaščito prva država članica v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje predala drugi državi članici in se ta prosilec nahaja na ozemlju zadnjenavedene države članice, v kateri ni vložil nove prošnje za mednarodno zaščito, ta druga država članica od prve države članice lahko zahteva, naj ponovno sprejme tega prosilca, in ji ni treba obravnavati prošnje, ki jo je ta vložil.

Podpisi